

PETŐFI-EMLÉKÉV

(1823 – 2023)

Bárdos Nimród: Petőfi Sándor emlékére

Kétszáz éve jött a világra,
S egyből fellángolt a tudása.
Útja során harcolt, költött,
Verseivel szabályt döntött.
Mostanra már emlék ő,
De minden munkája kitűnő.
Sokat köszönhetünk neki,
Ezért imádja őt mindenki.

Illusztráció: **Zsák Emília 6. a**

Ulaki Regő: Csaló vitéz

(Petőfi-parafrázis)

Hull a puha hó a hideg iskolára,
Az ég tetejéről a focipályára.
Fölösleges dolog hullani oly nagyon,
A diáknak úgyis nagy kétsége vagyon.

Félelem réme ég fiatal szívében,
Hisz dolgozatot ír osztálytermében.
A pánik mellett tüzelt az idegesség,
Míg mások számára a doga semmiség.

Vidám diákok körmöltek körülötte,
Míg szegény fiút a sírás kerülgette.
Kezébe papír került az asztal alatt,
De az órából már csak néhány perc maradt.

A papíron a választakat találta,
Körmölt, körmölt olvasott, de mind hiába.
A fiú felriadt a kicsengetésre,
Beszedték a lapját, de nem ért a végére.

Padtársa kérdezi, „hogy sikerült neked?”
Ő azt mondja, a doga biztosan egyes!
Amíg mások egyáltalán nem puskáztak,
Én ezzel legfeljebb elmehetek juhásznak!

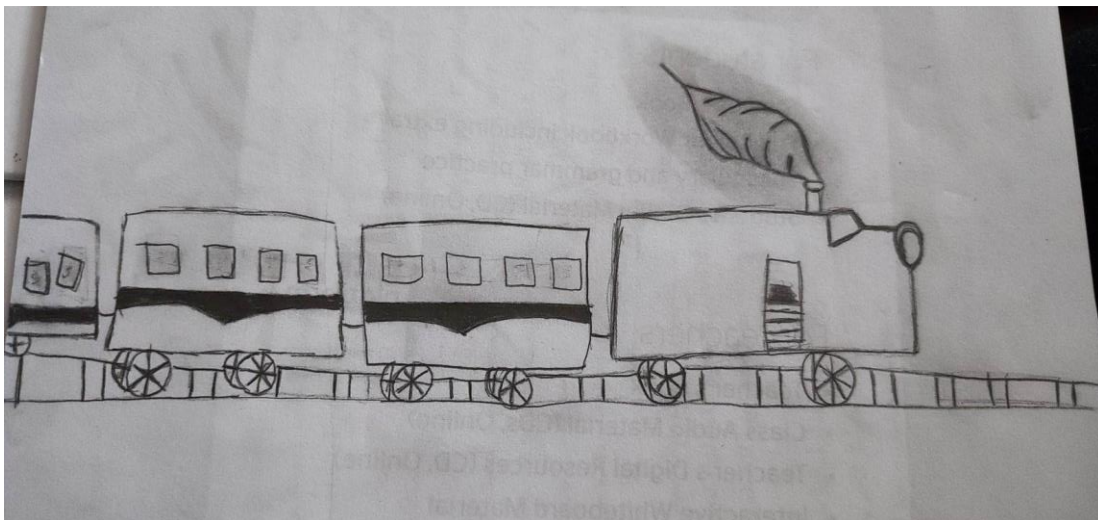
Hoppál Zoé: Együtt ültem a vonaton Petőfi Sándorral

Egy nyugodt nyári reggel az állomáson vártam a vonatomra, és megláttam Petőfi Sándort.

Ugyanarra a vonatra várt, mint én. Felszálltam abba a kocsiba, amelyikbe beült, és sokat beszélgettünk. Kiderült, hogy az egyik előadására utazik. Megkérdeztem tőle, most éppen milyen verseket írt. Azt mondta, nagyon sok új gondolatot öntött versbe a forradalomról, azokat mutatja be a mostani előadásán is. Miközben beszélünk, megérkezett az előadó helyére és leszállt a vonatról. Én tovább mentem.

Nagyon jó volt vele beszélgetni, remélem, hogy találkozunk még egymással.

Illusztrálta: **Hoppál Zoé 5. a**

Boza Panna Réka 5. a: Találkoztam Petőfi Sándorral

Egyszer, egy nap a tóparton ülve olvastam egy Petőfi versválogatást. A versei elkápráztattak, gyönyörűek voltak. Közben az éj is leszállt. A csillagokban látni véltem Petőfit. Álmomban jelent meg, nagy bajusza volt, kardja fénylett. Ruhája megviselt, ázott volt; a költőn látszott a fáradtság. Beszélgetni kezdtünk.

- Üdvözöllek! – mondta a költő.
- Jó estét! – mondtam – Petőfi, kérem, meséljen egy kicsit magáról!
- Rendben, versben elmesélem életem:

„Kiskőrösön megszülettem,
Gyorsan-gyorsan cseperedtem.
Egy évesen elköltöztünk,
S szépen éldegéltünk.
Iskoláim is elkezdődtek,
Szerencsére gyorsan befejeződtek.
Családom elszegényedett,
Sorsomat én pecsételtem meg.
Sok munkát vállaltam, beteg is lettem,
Gyorsan gyógyultam, hamar fel is keltem
Elindultam, Vörösmartyt felkerestem,
Segített is nékem.
Munkám is lett, boldogan éltem,
Már csak a szerelmet reméltem.
Meg is találtam életem szerelmét,
Néhány év múlva gyermeki szépség
töltötte be életem.
De nem tartott sokáig semmi sem.
Elhurcoltak, majd eltűntem vagy
meghaltam?
Visszatérésemet várták izgatottan.
Feleségem és fiam megsiratott engem...”
-Szép vers – mondtam, majd felébredtem.

Álmomat sohasem felejttem. A verset leírtam és bekereteztettem. Ez az éjszaka nagyon megmaradt a szívemben.

Rajz: Csorba Kata Margit 7. b

